

Въ Италия успѣха билъ на страната на противниците на Австрия. Маршалъ Гажъ разбилъ при Римини австрийскитѣ войски, които влѣзли въ Черковната областъ, подъ началството на княза Лобковича, и, като ги принудилъ да отстъпятъ задъ р. Панаро, прѣминалъ прѣзъ аппенинскитѣ планини и влѣзълъ въ генуезскитѣ владѣния. Въ сщщото време инфанта донъ Филиппъ и маршала Малербуа тръгнали отъ Ницца прѣзъ Лоано и Финале къмъ Савона, а генуезската република, като въстанала противъ сардинския кралъ, присъединила къмъ испанцитѣ и француз-

зитѣ 10.000 свои войски. Въ юлий войскитѣ на Гажа, на инфанта дона Филиппа, на Малербуа и генуезскитѣ се съсредоточили на брой 80.000 души при Аква, взели Тортоната, Пиаченца, Парма, Павиа, разбили (на 27 септемврий) сардинцитѣ и австрийцитѣ въ укрѣпената имъ позиция при Бассиниано и къмъ края на годината заели цѣлия ПиEMONГЪ и почти цѣла Ломбардия.

А въ Германия французскитѣ войски, които отстъпили слѣдъ фюссенския трактатъ, къмъ Майнъ и Рейнъ, били принудени отъ австрийцитѣ съвсѣмъ да се отгвѣглятъ задъ Рейнъ.

§ 25.

Похода въ 1746 година.

Дѣйствиата въ Нидерландия и Италия.

Фюссенския и дрезденския договори турили край на войната въ Германия; но Австрия и Англия продължавали да водятъ войната противъ Франция и Испания въ Нидерландия и Италия. Французитѣ испратили въ 1745 г. въ Шотландия Карла-Едуарда Стюарта, синъ на Иакова III, съ надѣжда да отвлѣкжтъ съ това англичанитѣ отъ сушата. Дѣйствително, успѣхитѣ на Карла-Едуарда въ Англия принудили парламента да повика тамъ кумберландския херцогъ съ часть отъ английскитѣ войски. Маршала графъ саксонски се възползвалъ отъ това и въ януарий, като съсредоточилъ около 28.000 войски, слѣдъ кратковременна обсада взелъ Брюкселъ съ пристѣпъ. Слѣдъ туй французитѣ се ограничили съ прикритието на новозаетата отъ тѣхъ страна. Прѣзъ лѣтото, като принудили съюзницитѣ да отстъпятъ къмъ Бреда и понататкъ на сѣверъ, тѣ взели Мехелнъ, Антверпенъ, С.-Гисленъ, Монсъ и Шарлеруа. Съюзницитѣ прѣминали при р. Самбра и г. Намюръ, за да прикриятъ тѣзи крѣ-

пость отъ покушенията на французитѣ. Саксонския графъ отишълъ слѣдъ тѣхъ и, слѣдъ една срѣща при Гюи, като истикалъ лотарингския принцъ (който замѣстилъ кумберландския херцогъ) къмъ Маастрихъ и като го принудилъ да прѣмине на дѣсния брѣгъ на Маасъ, обсадилъ (въ августъ) и взелъ (въ края на септемврий) Намюръ. Слѣдъ това той искалъ вече да расположи армията си на зимни квартири, но като се научилъ, че лотарингския принцъ отново прѣминалъ близо до Люттихъ на лѣвия брѣгъ на Маасъ, отишълъ срѣщу него, разбилъ го въ едно сражение при Року (Raucoux) близо до Люттихъ и го принудилъ да се върне на дѣсния брѣгъ на Маасъ. Слѣдствие отъ тѣзи побѣда било заемането на Нидерландия до Люксембургъ — отъ французитѣ.

Въ Италия, напротивъ, успѣха въ тѣзи година билъ на страната на австрийцитѣ и сардинцитѣ, които, като одържали надъ французско-испанскитѣ войски побѣда при Гуасталла, Пиаченца и Роттофреддо, ис-